

Blaž
Lukan

Strah, tih
nemir, ko vse, kar je in
česar ni,
koprni po vrnitvi.

*

Z vode, z vej-vila,
se opere: vila z mej,
iz jame Karavanke-
z vilo v rej!
iz sopare, šipkov: zdaj
v rej!

*

O silna moč: kri sem,
kralj, sulica s soli,
na pomoč grem bratom: soncu!

*

Siv: jem jesen,
visoko, z obzorja,
da ne padem ven:
meteor - bil sem,
bil sem v vsem.

*

Smrti - opečnate, pred
vrti neme, vedežne,
zapete v stremena - lene
v krsti, videžne med prsti,
štiri stene . . .

*

Sin mornar,
kdaj se vrne? tvoj oče
se v jutrih zbuja penast,
ves brez sape.

*

Tik tak s stene doni
v bolnem ušesu in oči
se zagrnejo z belo zaveso,
med ustnicama curlja tanek
potoček, ki se nabere v lužo
na beli rjuhi.
A sredi vsega se suši
skorja kruha.

*

Maj mi zviška
všije božjo iskro v majo,
splete tesno kito krog
vratu in spne
vse moje pesmi v krotek
sen.

*

Ob postelji brli, za
oknom noč šumi, iz
dimnika se vije tenek dim, na
stolu črna ruta preganjena leži, pod
odejo hripav glas globoko vzdihne,
ob zgodnji uri jutranji . . .

*

O, spi, spi: iz nosa teče
kri, noč se modrí v
jutro, le spi mi, spi,

na mehki odeji-ki
se ti zlepi:
v krilca jutranjih sanj . . .

*

Še spal-
še z brega šel bradat
popotnik-
v tik tak, v smrt,
šel umret v beli svet.

*

Od izvira pršim, v loku
sulica, perut, rezek žvižg: se dvignem
se zableščim, razpršim . . .!
Od dežja sem, se sušim!

*

Belo sonce, Gibraltar:
jaham konja preko
paravanov, pano rame,
v beli dan: o sonce
milostno!

*

Za krmarja: vesel kot oker, kot
kirasir, zdaj grem za
veslarja, za Miroslava,
saj vem: sem veter,
sever, vir vodá,
zoglenela čer.

*

Poglej: vidim konja,
Savo, kresno luč-voz
se maje, varen si, poglej:
sin ti raste!

*

Iz razpete srajce ti uide
belo telo: naj ga ujamem kot
metulja?